

Изпълнение
на Р. Драганов

27.07.99г. [подпис]

ДО КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ ДИМИТРОВ, живущ
в град София, ул. "ЦАР ИВАН АСЕН II" 38

ПО ИСКАНЕТО НА 54 НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ЗА
УСТАНОВЯВАНЕ НА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТТА
НА УКАЗ N 274 от 28 юли 1998 г. НА ПРЕЗИДЕНТА НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ / ДВ, бр.89 от 3 август 1998 г. /

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Във връзка с конституирането ми като страна по конституционно дело N 9 / 1999 г. с определение на КС от 8 юли тази година, считам, че президентски Указ N 274 от 28 юли 1998 г. противоречи на духа и принципите на Конституцията на Република България. Мои-те съображения за това са изложени, както следва.

1.Посоченият Указ пряко нарушава правото ми на информация от държавен орган по въпроси, представляващи законен интерес /ал. .2 на чл.44 от Конституцията. От момента на издаването на Указ 274 и до днес -27 юли 1999 г., не съм информиран от държавната власт за причините за предсрочното ми освобождаване от длъжността посланик на Република България в Република Полша. Безспорно е, че информация от подобен характер представлява интерес не само за мен, но и за гражданското общество, за ред институции и организации. Връчването ми от служител на личен състав на МВНР на заповед Г-651/ 26.08.1998 г., издадена от министъра на външните работи, в която като основание за прекратяване на трудовото ми правоотношение се сочи отново Указа на президента, в който изобщо липсват мотиви, е категорично потвърждение за лишаването ми от предвиденото в Конституцията право на информация./Приложение N 1 /

2.Нарушено е и конституционното ми право на жалби /чл.45/ от органа по назначаване и освобождаване на ръководителите на дипломатически представителства - президентът на Републиката. От месец август 1997 г. ,чрез вицепрезидентът г-н Т. Кавалджиев, подадох до г-н президента първа жалба, втора на 14 май 1998 г. и трета с факс до Главния Секретар на Президента г-н Р.Христов /Приложения N 2 и N 3/На тези жалби не получих отговор, с което на практика не е

реализирано и това мое право.

3. Указът на президента за предсрочното ми освобождаване от длъжност пряко препяства конституционното право на труд, предвидено в чл.48, ал.1. Освобождаването от длъжност на посланик по същината си е сложен юридически състав, включващ ред актове: решение на Министерския състав с предложение за отзоваване на ръководителя на дипломатическото представителство / този акт, който за мен представлява законен интерес, не ми е представен, което също е нарушение на правото ми на информация по ал.2 на чл. 41 от Конституцията /, указ за освобождаване от длъжност и заповед на министъра на външните работи за прекратяване на трудовото правоотношение. От всички тези актове единствено президентският указ е с конститутивно, правопогасяващо действие, според чл.98, т.6. Той създава обективната невъзможност за изпълнение на задълженията и затова е посочен и като основание за прекратяване на трудовото правоотношение и като причина за прекратяване на трудовия договор по заповед N Г-651/26.08.1998 г. на министъра на външните работи. Самата заповед е последваща и по време, което е още едно допълнително основание за конститутивния, правопогасяващ характер на Указа по т.6 на чл.98 от Конституцията. С оглед на това Указът пряко нарушава моето конституционно закрепено право на труд, тъй като приемането му императивно налага издаването на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение и трудовия договор, поради обективна невъзможност за изпълнение на задълженията като ръководител на мисия. Несъмнено е, че заповедта на министъра в този случай има само констативно значение, видно от позоваванията на Указа както в основанието, така и в причината за прекратяване на трудовото правоотношение

4. Правото на защита е основно, всеобщо и лично право на гражданите, съгласно чл.56 от Конституцията. Като основно право то е и неотменимо - ал.1 на следващия член 57. В тази връзка като гражданин на Република България, апелирам Конституционния съд да обяви противоконституционността на Указ N 274 поради липса на мотиви за предсрочното ми освобождаване от длъжността посланик, нарушаване на правото ми на труд, което е конституционно закрепено - чл.16 и чл.48., както и поради липса на друга национална институция, оторизирана да се произнесе по конституционността на акта на президента и да реализира неотменимото ми право на защита.

В тази връзка чл. 8 от Всеобщата декларация за правата на човека на ООН признава на всеки гражданин възможност за ефективно възстановяване на правата му от компетентните национални юрисдикции. Правото на човека на справедливо правосъдие

като основно право на личността е закрепено в чл.6, т.1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи /ДВ, бр.80/1992 г./, чл.14, т.1 от Международния пакт за гражданските и политическите права /ДВ, бр.43 от 1976 г./ .Съгласно чл.2 от Конвенция N 111 на МОТ относно дискриминацията в областта на труда и професиите /Изв.бр.46 от 1960 г./ страната ни е задължена да поощрява равенството във възможностите в областта на труда и професиите, за да се премахне всякаква дискриминация.

Атакуваният указ ме лишава от право на защита при освобождаване от длъжност.Той противоречи и на смисъла на чл.116, ал.1 от Конституцията, според която държавните служители са изпълнители на волята и интересите на нацията.При изпълнение на своите задължения те са длъжни да се ръководят единствено от закона и да са политически неутрални.Не може да има спор, че ръководителят на дипломатическото представителство е държавен служител.Посланическият корпус е лицето на България пред света.Особено важно е той да е високопрофесионален и стабилен.Като предвижда, че президентът назначава и освобождава посланиците - т.6 на чл.98 от Конституцията, това същевременно не означава, че това негово право е безконтролно и може да се стигне до произвол.Ролята на контрола върху актовете на президента Конституцията възлага на Конституционния съд -чл.149, ал.2.В тази връзка указ 274 от 1998 г., с който предсрочно съм освободен от длъжност без посочването на каквито и да са основания противоречи и на изискването за служебен стабилитет на държавните слружители, произтичащо от ал.1 на чл.116.По този проблем Конституционния съд вече се е произнесъл решение N 11 от 30 април 1998 г. по к.д. 10 от 1998 г.

5.Указът, който се спорва, по мое мнение, противоречи и на преамбюла на Конституцията, въздигащ "във върховен принцип правата на личността и нейното достойнство", както и поетите от държавата гаранции за "... достойнството и правата на личността"-чл.4, ал.2 от същата.Указът , с който предсрочно съм освободен от длъжност, този висш правен акт, като не посочва каквито и да са основания за това освобождаване, по същество поставя под съмнение моите способности, квалификация, морал и пр., уронва моето име и достойнство.В тази насока липсата на мотиви в него води до много сериозни и за мен безпочвени обвинения, материализирани в отговорите на министър Н.Михайлова на въпрос от парламентарен контрол, стигащи до... обвинение по глава Първа на Особената част на Наказателния кодекс - "Престъпления срещу Републиката"!Не се наемам да тълкувам като основание за освобождаването ми от длъж-

ност "...увеличаването на инвестициите на България в Полша". И това е така; именно поради липсата на мотиви в президентския указ се стигадо фриволни тълнувания и нарушаване в последна сметка на върховния конституционен цивилизационен принцип за защита правата на личността и нейното достойнство. В тази връзка не мога да не заявя, че като гражданин, юрист-специалист, д.-р по международно право, президентски съветник в продължение на 4 години и като посланик съм служил безукоризнено на Отечеството си повече от четвърт век. Не мога да не се гордея, че Полша беше страната, която ни отпусна заемообразно 100 000 тона зърно в гладната зима на 1997 г. и се съгласи само да ѝ бъде заплатено по вътрешни цени. Това ни спести транспортни разходи за 4-5 милиона щ.д. Моя и на моята съпруга беше инициативата и реализацията на транспорти с лекарства на стойност около 100 000 щ.д. Не мога да не се чувствам поласкан, че Международната фондация "Интерпром" със седалище във Варшава и филиали в САЩ и западноевропейските страни ме номинира за "Дипломат на годината" и ме удостои с Почетна звезда на Международната капитула на фондацията. Нейни членове и лауреати са Папа Йоан Павел !!, канцлерът Кол, Рита Зюсмут, Нобеловата лауреатка Вислава Шимборска, писателят Умберто Еко. Доволен съм от високата оценка за работата ми дадена ми от президента Лех Валенса, президента Александер Квашневски, както и на българските президенти Желю Желев и Петър Стоянов. Затова категорично не мога да се съглася с ананимното, немотивирано освобождение от длъжност. То уронва не само моя престиж, но и този на моята Родина. /Приложение № 4,5,6/

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Изтъкнатите в Искането на групата от народни представители съображения за установяване на противоконституционността на Указ N 274 от 28 юли 1998 г., дадоха възможност да се постави за разглеждане за пръв път въпроса за конрституционносъобразността на акт на президента .

Като гражданин на Република България искам да вярвам, Вие, Господа Съдии, ще отсъдите по съвест, водени от високите принципи на Конституцията, международните конвенции, по които сме страна и морала.

С уважение :

/ Александър Димитров /

27 юли 1999 г.
град София